

Slovo k povzbuzení na neděli 2. března 2025, na **8. neděli v mezidobí – C**
Biblická čtení: Sir 27,5-8; Ž 92; 1Kor 15,54-58; Lk 6,39-45

Milé sestry, milí bratři,

kdykoli se snažíme ptát, **co** nám **Boží slovo** říká přímo do naší **konkrétní situace**, dostáváme se vždy do určitého **nebezpečí**, že do něj budeme vkládat své **představy**, co slyšet chceme a co naopak ne, a tak poselství Božího slova pochopíme spíše **zkresleně**, že v něm budeme více my než Bůh. A o co **intenzivnější** je prožitek a naléhavost otázky, na niž v Písmu budeme hledat odpověď, o to větší takové **nebezpečí sebeprojekce** je. Na druhou stranu jinou možnost **nemáme** než se Písma ptát. A **musíme se ptát**, zvláště když nějakou aspoň trochu Boží odpověď potřebujeme. Od toho zde **Boží slovo** konečně je. Potřebujeme je o to více, oč náročnější a těžší se naše životní situace stane. A tak se **ptejme**, navzdory riziku, že mu nebudeme vždy rozumět, že se třeba v pochopení i spleteme, že si leccos je domyslíme či namyslíme.

Měli bychom se ptát, neboť **situace světa**, který nás obklopuje, je **složitá**, možná složitější než kdy předtím. Různá jeho **nebezpečí** jsou reálná a velká, asi více než dříve. I naše **osobní situace** je leckdy složitá, neseme a snášíme různé těžkosti, nerozumíme mnohému. Není proto divu, že v Božím slově potřebujeme najít inspiraci, **co** máme **dělat** a **jak** vše **nést**.

Zkusme se tedy v tomto duchu zaposlouchat **do dnešních biblických textů...**

V evangeliu pokračujeme v četbě Ježíšovy Řeči na rovině podle Lukášova sepsání. Dnešní úryvek je další **sekvencí Kristových výroků** – připomínajících mudroslovné aforismy – k různým oblastem lidského života. Zaprvé že je potřeba **vidět**, nebýt oslepen a zaslepen, nenechat se vést slepými («Může slepý vést slepého? Nespadnou oba do jámy?»). Zadruhé že je třeba být **pokorný**, být si vědom své vlastní **slabosti**, nebýt pokrytecký («Jak to, že trám ve vlastním oku nepozoruješ?»). Zatřetí že bychom měli rozlišovat **podstatné a nepodstatné**, trám od třísky («Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku»). A začtvrté abychom se stále snažili vnímat **rozdíl mezi dobrem a zlem**, mezi sladkými fíky a bodavým trním («Každý strom se pozná po vlastním ovoci»). Snad tak nějak bychom mohli shrnout dnešní evangelium.

V prvním čtení bylo předznamenáno perikopou ze starozákonní mudroslovné knihy **Sirachovcovy**, plné mudroslovných aforismů. Mimo jiné že **zkoušky** a **čas** nejlépe odhalí, co je v člověku («V peci se osvědčí nádoba od hrncíře... Ovoce ukáže, jak byl strom pěstěn»).

Žalm následně vyzpíval chválu lidské **spravedlnosti** («Spravedlivý pokvete jak palma, poroste jak cedr na Libanonu»).

A **druhé čtení** z Prvního listu apoštola Pavla Korint'ánům k tomu všem přidalo **povzbuzení**, že pro Kristovo **zmrtvýchvstání**, pro víru ve **věčnost** se nikdo nemá ničím a nikým nechat zvíkat od díla Páně, tedy od díla dobra («Vítězně je smrt navždy zničena... Proto buďte pevní..., nedejte se zvíkat a vždy vynikejte v dílu Páně»).

Co si z těchto slov tedy máme **odnést do života** právě **v dnešní době**? Zkusme snad několik následujících střípků...

«Může slepý vést slepého, nespádnou oba do jámy?». Slepota není dobrá. Není dobré nechtít **vidět**, co se kolem nás děje. Naopak, je třeba **chtít vidět**, co se děje. A **nenechat se oslepit**. Ani vlastním strachem, ani vlastní bolestí, ani starostmi o své blízké, ani vlastním sobectvím, ani pohodlím, ani vlastními představami, ani ideologiemi jakéhokoli ražení, ani různými lžimesiáši. Ale ani svým štěstím, svými radostmi a plány se nesmíme nechat oslepit, prostě ničím.

Vidět skutečnost je někdy **náročné**, ne všechno viděné všichni vidoucí vždy unesou. Ale přesto **chtít principiálně vidět, co se děje**, a neuzavřít se v sobě ke zralému člověčenství patří.

Měli bychom proto mít **ochotu vidět**, co se děje, hlavně co se děje **kolem nás**, v našich mikrosvětích, za něž jsme spoluzodpovědní. Ostatně proto nám byly dány **oči**.

Byl-li nám k nim dán i **dar víry v Boha**, světlo k **vidění Boha vírou**, ptejme se Boha, **co** tedy **činit**, jak **pomoci**, jak se **chovat**, jak **reagovat** na dění kolem sebe. Mějme touhu být osvícení **Božím světlem**, které nás vždy a za všech okolností vede k bezpodmínečné **lásce**. Ta je křesťanskou **odpovědí** na realitu. Odpovědí, která chce **prospěš** potřebám okolního světa a jeho dění, ne žít jen pro sebe.

«Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?» Vědomí vlastní slabosti, vlastního „másla na hlavě“ nás má sice vést k neodsuzování druhých, ale určitě nás **nená odradit** od snahy konat **dobro**. Naopak, vlastní slabost a hříšnost a vědomí vlastní křehkosti nás mají vést k o to intenzivnějšímu **volání o pomoc Boží** ke **konání dobra** a hlavně **ke snaze** dobro **konat**, a tak třeba i **zadostiučinit** za své minulé hříchy současnou láskou. Dobrem máme napravovat (námi) porušený řád světa.

Je **třeba** také **rozlišovat** mezi **trámy a třískami**, mezi **podstatným a nepodstatným**. Neztrácet čas a energii nepodstatným a věnovat se podstatnému.

Kéž bychom **zanechali malicherných sporů** a nesmyslů, kterými se mnohdy mezi sebou rozdělujeme a trápíme jeden druhého, a soustředili na to **podstatné**; na vztahy a na dobro, na víru, naději a lásku. «Tvoříme-li tedy jedno společenství, varujme se všeho, co nás vnitřně dělí, nechme nerozumných hádek, nechme sporů, ať je Kristus jako Bůh náš mezi námi!» uslyšíme v hymnu při mytí nohou na Zelený čtvrtek.

«Není dobrý strom, který dává špatné ovoce. Každý strom se pozná po vlastním ovoci». Je **dobro a zlo**. I při vši složitosti světa a smíšenosti obého jsou prostě činy zlé a činy dobré. Jsou **zla**, která **nemohou** být **relativizována**, a **dobra**, která **nemohou** být **znevažována**. I to je třeba vědět a vidět.

I při vši podmíněnosti okolím a okolnostem, nakonec na každém z nás záleží, **jaké ovoce** po nás ve světě pro druhé zůstane, zda dobré anebo zlé. **Doba krizí** je dobou **zrání** ovoce a jeho **sklizně**, dobou, kdy je sladkého a dobrého ovoce **potřeba** více než kdy jindy.

My jsme stromy. **Jaké ovoce světu** kolem sebe **dáme a zanecháme**? Jaká **stopa**, brázda, jaké plody po nás zůstanou, musíme se denně ptát. A podle toho **jednat**. Aby byla aspoň trochu dobrá.

Milé sestry, milí bratři, **Bůh nám neslíbil**, že vše dopadne dobře (bohužel ani že konflikty brzy skončí, že válka skončí a že bude nastolen mír a spravedlnost, byť si to všichni přejeme a bylo by to dobře). **Ale boží Syn nám slíbil**, že s námi zůstane a že nám **dá Ducha svatého**, jeho silou sám sebe, **svou sílu, svou blízkost**, ať se děje, co se děje.

U Boha proto **čerpejme** svou **útěchu** a **sílu**, pro sebe i své blízké a snad i pro ty vzdálené. **Modleme se** k Bohu za všechny. A hlavně se snažme s Boží pomocí konat **dobro**, žít naplno jeho konáním, pomáhat, kde se dá. Snažme se **věřit, doufat a milovat**, činit, co je v našich silách, pracovat, **využít čas života**, který máme. A **rozlišovat** podstatné od nepodstatného.

Nenechme se **zparalyzovat**. Nepropadněme **malomyslnosti**, nenechme se ničím a nikým složit; to bychom nikomu a ničemu nepomohli. **Nefňukejme** a pracujme na dobrých dílech, každý podle svých možností. Buďme **vděční**, že **žijeme**, když je život tak krátký a křehký. Ale **zkusme žít lépe**, méně sobecky, více s ohledem na druhé, **více s Bohem a lidmi** a také s pohledem na **věčnost**.

I takové jsou snad **apely**, které v (nejen) dnešním **Božím slově** můžeme nějak zaslechnout...